

HandbalX-tra

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE VLAAMSE HANDBALVERENIGING - DECEMBER 2013 JANUARI/FEBRUARI 2014

BELGIË - BELGIQUE	
PB	
8500 KORTRIJK 1-2	
12	3667

KWALIFICATIEWEDSTRIJD WK 2015 IN QATAR

België - Griekenland

**ZATERDAG
11 JANUARI**

20U30

**HALL DE
LA PRÉALLE**

RUE E. MURAILLE 158
4040 HERSTAL

www.handbal.be

VOORVERKOOP

10 EURO

KASSA

15 EURO

KINDEREN

-14 JAAR:

5 EURO

Handbal x-tra

Verschijnt 4x per jaar
Prijs per nummer 2 euro
V.U. David Van Dorpe
H.Vanveldekesingel 150/29
3500 Hasselt

Redactie

Cois Van Aelst
David Van Dorpe
Marcel Coppens

Medewerkers

Gerrit Vertommen
Tim Houbrechts
Dries Boulet

Foto

David Van Dorpe
Tine Verheyden
Eddy Vannoppen
Cederic Janssens
Marcel Coppens
Eddy De Vlieger
Gert De Preter

Coverfoto

Jeroen De Beule was een van de uitblinkers uit de heenronde en bij de Red Wolves.
(foto: Cederic Janssens)

Eén zwaluw maakt de lente niet, maar toch beter één dan geen!

Eind oktober haalden de “Red Wolves”, zoals onze nationale ploeg tegenwoordig heet, een deugddoende en verdiende thuisoverwinning tegen Israël in de openingswedstrijd van de WK kwalificatiecampagne. Een keerpunt? Dat kan alleen de toekomst uitwijzen. Bondscoach Yerime Sylla, één van de sleutelfiguren bij de Red Wolves, heeft zich in ieder geval geprofileerd als een echte leider, en een doorzetter. Er was veel reden tot enthousiasme, maar ook wel tot terughoudendheid. De Belgen zagen een 26-18 voorsprong wegsmelten op 10 minuten tijd, en doelman Jef Lettens moest nog de hoofdrol opeisen om ancien Kevin Jacobs, die ijskoud bleef, nog toe te laten om de ultieme strafworp van de overwinning om te zetten. De wedstrijden tegen Nederland en Griekenland worden ongetwijfeld ook spektakelstukken. Zorgt u mee voor de sfeer?

Geïnspireerd door het succes van Initia Hasselt verleden jaar, werden alle Europacupplaatsen ingevuld bij de heren. Enkel Tongeren kan evenwel overwinteren. De Eburonen namen vlot de maat van Dudelange, terwijl Bocholt (tegen Tatabanya), Hasselt (tegen Zabrze) en Sasja (tegen Strovolos) struikelden. Bij de dames deden Visé en DHW mee. DHW lootte een tegenstander van een ander kaliber, en ging er droog uit. Fémina Visé overleefde één ronde, en werd vervolgens nipt gewipt in Turkije. Beide ploegen breiden trouwens ook nog een verlengstuk aan die deelname, met de eerste editie van het Beneladies tornooi.

In de Lommelse Soeverein namen een record aantal ploegen deel aan de Kids Day, de opvolger van de WPOD. De bestuurders van de VHV zitten intussen ook niet stil. Luc Tack zal aan Vlaamse kant de kar trekken binnen de raad van bestuur van de Beneluxliga, terwijl Patrick De Mot en Freddy Lievens met het Fithandbal-project zelfs wat schaars geworden Vlaamse subsidies in de wacht sleepten. Intussen komen er ook buiten West-Vlaanderen satellietclubs aan: in Nazareth, Boutersem, Herk-de-Stad en Grote-Brogel worden de eerste stenen gelegd voor toekomstige clubs.

De VHV moet intussen zelf wel op zoek naar een nieuw onderkomen. Het Limburgs Huis van de Sport, een provinciale vzw, sluit de deuren nadat de Vlaamse regering de provincies op droog zaad zette voor wat het sportbeleid betreft. Voor de gouden tip heeft de VHV-Voorzitter ongetwijfeld wel verrassing over!

Afscheid van een geëngageerde clubman ...

Jean Van De Kerkhove overleed op 4 november 2013. Hij werd 61 ... De assistent-trainer van KV Sasja werd twee weken eerder het slachtoffer van een ongeval in de Antwerpse premetro op Linkeroever. Hij werd toen zwaargewond afgevoerd naar het UZA en lag al die tijd in coma. Alhoewel het clubbestuur op de hoogte was van de ernst van zijn toestand bleek de verslagenheid groot. Jean Van De Kerkhove was immers een schoolvoorbeeld van de trouwe clubman, een Sasja-adept sinds 1969, een zeer geliefde T2 bij spelers, bestuursleden en supporters.

Ik leerde Jean kennen in 1966, toen hij via zijn turnleraar Sus Weyn zijn entree maakte in de minimeploeg van Kindervreugd, waarvan ik trainer was. Jean had zijn vader op zeer jonge leeftijd verloren en de legendarische Sus Weyn was als het ware een tweede vaderfiguur voor hem. Jean gaf als tiener blijk van veel inzet, enorme wilskracht en een onwaarschijnlijk engagement. Toen we met de minieren naar Mechelen gingen spelen miste Jean de afspraak. De autokaravaan vertrok zonder hem, maar geen nood. Jean reed met zijn gammele fiets naar Mechelen, had onderweg een lekke band, maar volhardde in de boosheid: hij wou zijn ploeg niet –nooit!– in de steek laten. Een prille anekdote die zijn hele handbalcarrière zou typeren ...

Jean Van De Kerkhove doorliep alle jeugdreeksen bij Kindervreugd, sloot in 1969 aan bij Sasja en zou bij deze club speler blijven tot in 1987. Eerst liep hij warm bij de “reserven”, maar in 1972 piloteerde alweer Sus Weyn hem in het eerste team. Leermeester en leerling samen in dezelfde ploeg, voor Jean was het een bekroning. Hij had overigens diverse troeven als speler: een atletisch lichaam (zijn turnverleden bij “den Ivolo” was daar niet vreemd aan), linkshandig (toen een witte merel in het handbal) én ... de juiste mentaliteit. Een bijterke, zo werd gezegd, maar na de wedstrijd steeds en overal een minzaam, verdraagzaam man. Jean was geen vedette, evenmin iemand die het verschil kon maken. Maar wél een speler waar je een huis kon op bouwen, iemand met een onvoorwaardelijk engagement.

Dat engagement is overigens de rode draad doorheen zijn rijk handballeven, een leven waar hij tot op de dag van dat jammerlijke ongeval actief en passioneel mee bezig was. Jean was lid van de kampioenenploeg 1975 en de bekerwinnaars 1977, en scoorde in 1976 tweemaal tijdens de afscheidswedstrijd van Sus Weyn tegen het Duitse Gummersbach. Een hommage aan zijn grote mentor ... In 1979 hield hij het tophandbal voor bekeken, speelde nog vele jaren recreatief met de old boys en stortte zich halfweg de jaren '80 op de jeugdwerking en opleiding van zijn geliefde club. Meteen werd hij een zeer gedreven en competente trainer. Hij bouwde als T2 mee aan de kampioenstitels van 2006, 2007 en 2008 en bleek de laatste jaren erg succesrijk als coach van de Sasjabeloften, die hij naar tweede nationaal bracht.

Ik heb het geluk gehad ook professioneel met Jean Van De Kerkhove te mogen samenwerken in het Stedelijk Onderwijs Antwerpen. Ik als communicatieskundige, hij als coördinator van de buitenschoolse kinderopvang. Ook daarin was engagement het sleutelwoord. Jean was een geliefde collega en toen hij vorig jaar besliste alsnog niet met pensioen te gaan, werd zulks enorm gewaardeerd door zijn entourage. Buiten het werk, na training of wedstrijd, was het met Jean altijd een beetje ... genieten. Of zoals zijn compagnon de route Hugo Sels zegde in zijn afscheidsrede: met Jean was het steeds Vive la Fête...

Jean, goede vriend, we zullen je missen, écht waar ...

Cois Van Aelst

Jean-Christophe Hougardy ziet toekomst nationale mannenploeg positief in **‘Werken aan structuren en aan een politiek op langere termijn’**

Als kinesitherapeut begeleidt Jean-Christophe Hougardy ('jicee' voor de vrienden) al bijna zes jaar de nationale mannenploeg. Hij maakte de moeilijke momenten mee, maar hij zag de ploeg onlangs in Gent tekenen van wederopstanding vertonen met winst tegen Israël als exponent. Jean-Christophe is echter niet alleen kinesitherapeut en osteopaat, maar ook een heel degelijke trainer. Dat bewees hij vorig seizoen nog door met DHW Antwerpen kampioen te spelen... en dan bedankt te worden. Een man met een visie, maar zijn nochtans gefundeerde mening wordt blijkbaar niet overal gewaardeerd. Een boeiend gesprek.

Is er werkelijk een verbetering vast te stellen bij de nationale ploeg?

Hougardy: 'Ik hoop het. Vergeet ook niet dat we in het verleden niet altijd door het lot gediend werden en op sterke tegenstanders als Zweden, Noorwegen, IJsland of Estland botsen. Deze keer zitten we in een reeks met ploegen die ongeveer even sterk zijn als wij: Nederland, Griekenland, Israël...

Ik denk ook wel dat de aanwezigheid van een trainer als Yerime Sylla de ploeg naar een hoger niveau tilt en dat we – iedereen in

functie van zijn individuele mogelijkheden – ook opnieuw over de sterkst mogelijke ploeg beschikken. Een overwinning als tegen Israël kan niet anders dan de ploeg ook opnieuw motiveren. Daarop moeten we nu trachten verder te bouwen.

Ik denk dat Bloso misschien toch voorbarig is geweest door haar steun volledig in te trekken voor handbal als topsport. In een figuur als Yerime Sylla, die de know-how heeft en zich wil engageren, moet gedurende enkele jaren geïnvesteerd worden, zodat hij de omge-

vingfactoren naar zijn hand kan zetten. En daar zie ik voor een stuk de rol van de overheid. Dat gebeurt nu ook in Israël, waar ze Dragan Djukic hebben aangetrokken, die de selecties van jeugd tot senioren stroomlijnt. Ze zullen nog veel vooruitgang boeken.”

“In het buitenland kan je wel leven van het handbal”

Zou het helpen, mochten meer Belgische spelers in het buitenland terecht kunnen?

“Dat is zeker een optie. We hebben in België zeer goede spelers. Soms zijn ze te goed voor België. Kijk naar Cauwenberghs, Dewit of Thomas Bolaers, die nu in het buitenland toch een belangrijke rol opeisen in hun ploegen uit tweede divisie. Dat zijn ook spelers die zulke ervaring kunnen overdragen bij de nationale ploeg. Misschien hebben we ook wel een tekort aan contacten met buitenlandse clubs. Yerime zei me ooit: ‘Mocht ik indertijd bij Duinkerken geweten hebben dat hier zo veel talent rondliep, dan had ik zeker meer Belgische spelers naar het noorden van Frankrijk gehaald.’

Een andere factor is natuurlijk dat nog veel handballers hun studies verkiezen boven handballen, als ze daarin een keuze moeten maken. Meer Belgen in het buitenland zouden moeten aantonen dat je misschien wel kan leven van jouw favoriete sport. Ouders en spelers zouden daar eens moeten over nadenken.”

Mag ik ook stellen dat de Belgische spelers in de interlands dikwijls te kort schieten op fysiek gebied op het einde van een speelhelft of van een wedstrijd?

“Je mag toch ook niet vergeten dat een aantal van deze mensen acht uur per dag werken, vier of vijf keer per week trainen en dan nog één of twee (in de BeNeLux-competitie) matches spelen in het weekeinde. Dan wordt het moeilijk om van die mensen nog iets meer te vragen, zonder dat hun statuut verandert. Iemand als Thomas Cauwenbergh traint voor het begin van de competitie acht tot negen keer per week, maar de club voorziet ook wel

de nodige rustpauzes. In een fysiek zware sport als de onze is de recuperatietijd minstens even belangrijk.

Maar de conclusie is wel juist: nog meer clubs zouden moeten harder werken aan het conditionele. Daar komt misschien ook nog wel bij dat onze spelers het niet gewend zijn dat ze MOETEN winnen, en dat er bijna geen foutenmarge is. Dat kon je tegen Israël merken. Dat komt door een gebrek aan ervaring. Daarvoor zouden we dan weer oefenmatches moeten kunnen spelen tegen ploegen van ons niveau, met daarbij de verplichting dat we ze moeten winnen. Maar dan zitten we weer met een financiële kwestie.”

Je krijgt ook heel wat spelers – letterlijk – onder handen. Speelt de leeftijd een belangrijke rol in de fitheid van een speler?

“Je kan nooit veralgemenen omdat elke mens anders is. Maar iemand als Bourlet (37), die loopt nog gelijk een konijn, zijn conditie is nog altijd perfect. En daarin wil ik toch wel de grote verdienste erkennen van mensen als een Jos Schouterden, die daaraan heel veel belang hechten. Ook de jongeren van Sasja werken op dat gebied uitstekend samen met Yerime Sylla. Blessures zijn natuurlijk nooit uitgesloten, maar soms komen spelers toch voorbereiding te kort of zijn hun spieren niet genoeg ontwikkeld.”

Het is soms grappig om bij de ploegvoorstelling te zien hoe de Belgische ploeg meestal een pak minder gespierd is dan de tegenstander...

“Ook hier denk ik dat we nog harder moeten werken aan de opbouw van conditie en aan krachttrainingen. Als je aan zo'n traject begint, mag je echter geen resultaten op één jaar tijd verwachten. Dat duurt vier, vijf jaren. Ik denk dat de top van eerste afdeling daar nu goed mee bezig is, maar onderaan eerste nationale en bovenaan tweede nationale is dat al een pak minder.

Als je de vergelijking maakt met andere landen, moet je er natuurlijk wel rekening mee houden dat heel wat van die landen de luxe hebben om de sterkste, de krachtigste spelers uit te kiezen. Zij hebben niet te kampen met een gebrek aan gestalterijke, stevige spelers,

hun vijver is groter. Bij ons wél. Maar ik vind dat er op dat gebied zeker vooruitgang te bespeuren valt. Bij de VHV werken ze al een tijdje goed op gebied van conditieopbouw en krachttraining, en nu zie ik toch ook bij de Franstaligen meer belangstelling opduiken voor dit aspect van onze sport.”

“Sommige topspelers wilden het rustig aan doen, maar dan heb je geen topniveau meer”

Je bent niet alleen een erkend osteopaat, kinesitherapeut, maar ook als trainer verdiende je jouw strepen. Vorig seizoen speelde je nog kampioen bij DHW. Toch werd je niet langer in functie gehouden.

“Ik mocht inderdaad niet blijven bij DHW. Ach, het overkwam Jos Schouterden ook al nadat hij met Tongeren kampioen werd. De spelers wilden hem toen ook niet meer. Zo verging het ook met mij.

Mijn principe is dat spelen aan de top niet altijd louter plezier maken is. We mochten ook niet veel missen. Ik vroeg blijkbaar te veel en ik ben bovendien ook nog een perfectionist. Sommigen hadden het dan ook lastig dat ze opmerkingen van mij kregen. Ik zou te weinig positief geweest zijn. Sommige spelers wilden het ook “rustiger aan” doen, maar dan ben je niet bezig met topniveau, vond ik. Zij zijn dan naar het bestuur getrokken en ze hebben die mensen onder druk gezet door ze te zeggen dat anders zouden vertrekken. Nu is het aantal topspelers in België ook weer niet zo groot, dat je ze voor het oprapen hebt. En dat heeft me de kop gekost.”

Intussen ben je T2 bij Nelo, waar Nijdam de hoofdtrainer is?

“Ik vind dat Nelo uitstekend bezig is. Voorlopig zit daar meer kwaliteit dan er resultaten zijn. We missen daar misschien een beetje de killersmentaliteit bij de spelers. Als je aan de top wil meedraaien, moet je tien tot twaalf maanden leven als een topspeler. Je moet een gans seizoen willen leven om kampioen te worden. Dat moet een obsessie zijn, ook op

Volg de Red Wolves vanop de eerste rij!

De nationale ploeg stond een tijdje geleden op de helling. Mede dank zij de oprichting van Club100 kon de nationale toch zich toch inschrijven voor de WK kwalificatie campagne, en maar goed ook.

Club100 heeft twee doelstellingen. In de eerste plaats willen ze de toekomst van de nationale ploeg verzekeren door een netwerk op te zetten van privé-personen en ondernemingen die de Red Wolves een warm hart toedragen. Wil je lid worden van de Club100, of ken je iemand die dat wel zou willen, laat dat dan vooral weten. Lid worden kan mits een bijdrage vanaf 2.000 euro.

Daarnaast heeft de Club100 ook als doel de logistiek rond de nationale ploeg te consolideren. Om een interland vlot te laten doorgaan en om er echt een evenement van te maken, kunnen we best nog wat helpende handen gebruiken. Betrouwbare mensen die zich willen engageren om bij de thuiswed-

strijden van de Red Wolves als vrijwilliger een vaste taak op te nemen zijn meer dan welkom. Ze worden deel van het weefsel rond de nationale ploeg, als vaste tafelofficieel, videoman, om de statistieken bij te houden, de EHF Live-ticker te updaten, te twitteren, de bezoekers of de scheidsrechters te begeleiden...

Misschien heb je zelf ook een goed idee, dat een meerwaarde kan betekenen voor de nationale ploeg?

voor alle info:
dries.boulet@handbal.be

De supporters hebben zich verenigd in een eerste supportersclub, de Red Wolves Kop. Hou je van de gezellige sfeer van Mexican Waves, tricolore vlaggen, cheerleaders, trommels en trompetten? Sluit je dan bij hen aan, dat kan dadelijk op facebook (RedWolvesKop) en uiteraard op de wedstrijden.

Kevin Jacobs scoorde de winning goal tegen Israël.

Christophe Bourlet, na tien jaar terug international speelde een goede wedstrijd tegen Israël, maar blesseerde zich ondertussen wel aan de achillespees.

10

training moet je je tegenstander ‘dood’ maken. Tot hiertoe werken de spelers nog te veel op korte termijn. Wat is onze volgende match?

Ik ben bij Nelo dus assistent van Nijdam en ik train zelf de tweede ploeg. Daarin zit een mix van jeugdig talent dat nog niet rijp is voor de eerste ploeg en enkele ervaren spelers van het niveau van tweede afdeling. Soms hebben we problemen met de kalenders als beide ploegen op hetzelfde moment aan de slag moeten. Want het is de bedoeling dat sommige jongeren toch al eens vijf tot tien minuten ‘proeven’ van handbal op eerste klasse niveau. Die keuzes zijn ook zwaar voor een club als Nelo.”

Hoe zie je de komende interlands van de nationale ploegen?

“Spelen tegen Nederland is altijd wel een leuke derby, maar ook met veel onzekerheden. De spanning is altijd hoog bij beide ploegen. Wie kan onder druk het beste rendement halen? Nederland heeft in haar ploeg enkele jongeren met talent ingebracht, maar bij België bewezen de spelers uit buitenlandse competities toch dat ze ook vooruitgang boekten, zoals Bram Dewit in verdediging. Normaal gezien hebben we onze beste spelers ter beschikking.

Dan volgt de thuiswedstrijd tegen Griekenland. Ik moet zeggen dat ik teleurgesteld was met ons resultaat in de heenmatch. We

moesten hun niveau halen van de match tegen Israël en dat lukte niet. Vermoeidheid? Ik weet het niet, maar voor eigen publiek moeten we wel van hen kunnen winnen. Ik acht ons dus in staat om zeker één, en hopelijk beide thuismatches te winnen. Thuiswinst tegen Nederland is cruciaal om nog voor verdere kwalificatie in aanmerking te komen. Ook in Israël zouden we moeten kunnen winnen. We bewezen de laatste jaren toch dat we hen aan kunnen. Nog twee keer verliezen, betekent de uitschakeling. We hebben ons lot echter in eigen handen en ik denk dat we hard willen werken om tot positieve resultaten te komen.”

Is de rol van de supporters zo belangrijk in thuismatches?

“In het verleden was er soms al eens iets minder belangstelling omdat de resultaten uitbleven. Maar in Gent, tegen Israël, was er bijzonder veel volk en de fans maakten er een schitterende ambiance van. Die steun was heel belangrijk voor de spelers om tot het uiterste te gaan, en pijn en vermoeidheid te vergeten. Het grote voordeel van een thuismatch is ook dat je fysiek klaar bent en dat je uitgerust aan die wedstrijd kan beginnen, te meer omdat je geen vermoeiende reis in de benen hebt.”

Marcel Coppens

Ons team is steeds op zoek naar clubs voor samenwerking.
Neem vrijblijvend contact met ons op, ons team staat graag
voor u klaar met verdere uitleg.

Het Pivotteam

Verdeler van:

KEMPA - HUMMEL - SALMING - ERIMA -
JAKO - CAWILA - SELECT -
CON SPORT - MIZUNO - DIP'N GRIP -
PIXOFF - SOAPON - SPALDING

DE PIVOT

de.pivot@telenet.be

HANDBALSHOP.P.BE

Honnestraat 23
3700 Tongeren

0473/295 541

Damesploeg WELTA: een stap hogerop, met een duwtje in de rug uit Limburg

Sporthal "De Ploan" (lokaal dialect voor "plein") in Mechelen. Een gloednieuwe sportoase gelegen ergens tussen de voetbalstadions van Racing en KV Mechelen. Een schitterende accommodatie en daar is HC Welta erg tevreden mee. 'We spelen hier alle competitiewedstrijden en uiteraard gebeuren hier ook de meeste trainingen. Een opportuniteit vanwege het stadsbestuur die we in dank aanvaarden. Het is een stimulans voor onze sportieve ambities,' vertelt Tim Mogal, jeugdcoördinator en ex-coach van de damesploeg. Want over die Mechelse meiden willen we eens praten. Met ex en nieuwe T1.

Welta - Eupen: Katrien Vanmeert zet zich door.

12

Maar eerst een stukje geschiedenis. Welta is in Mechelen een naam met een galm als de beiaard van de Sint-Romboutstoren. 'Dat klopt, Welta heeft in het Mechelse een zekere handbalreputatie als club,' aldus Tim Mogal, 'maar je wilde het toch over de dames hebben... ? Tien jaar geleden had Welta nog geen dames. Die zijn er pas zeven jaar geleden bijgekomen, omdat we toen in Bonheiden en in Mechelen behoorlijk wat meisjes hadden die zowel gemotiveerd waren als de geschikte leeftijd hadden. Die zijn toen gestart als miniemen en daaruit is de eerste regio damesploeg gegroeid. Die meisjes hebben vrij lang in de Regio gespeeld, veel geleerd in die reeks en na rijping kunnen promoveren naar de Liga. Ondertussen hadden we ook een sterke kern meisjes gebo-

ren in '94-'95 die de volledige jeugdwerking doorlopen hadden bij ons, vanaf de pupillen. En die staken ook de neus aan 't venster. Die meisjes hebben eerst nog knap gepresteerd in een gemengde miniemencompetitie, met jongens, en daarna zijn ze zelfstandig geworden in hun eigen competitie. Intussen groeide de groep aan, meisjes brachten vriendinnetjes mee die geïnteresseerd waren, en zo raakten we aan een volwaardige dameswerking. In het seizoen 2011-2012 hadden we drie damesploegen, onze meisjes '94-'95 werden kampioen en ze zijn zelfs naar de Partille Cup geweest. De damestrein van Welta was betrokken... Vorig seizoen hebben we die twee groepen bij elkaar gebracht en daarmee net de promotie gemist. En dat brengt ons tot het huidige seizoen...'

Stappenplan

Momenteel spelen de Mechelse meiden nog steeds in de Ligareeks. Maar daar willen ze verandering in brengen. Tim Mogal gaf als T1 alvast de fakkel door aan een jonge, ambitieuze trainster, met name Tessa Peetermans. Zij speelde handbal bij Neerpelt, verhuisde naar Leuven en zag het wel zitten om in Mechelen een ambitieuze meidengroep te coachen.

'Wel het zit zo,' komt Tim Mogal tussen, 'onze damesploeg is gemiddeld twintig. Zij hebben nog een enorme groeimarge als speelster. Inderdaad, de Ligareeks is een vrij laag niveau, maar we hebben als club wel een vijfjarenplan uitgewerkt. Het is een stappenplan per seizoen om tegen 2017 van onze dames een stevige middenmoter, mogelijk play-offkandidaat in tweede nationaal te maken. Maar echt stap voor stap, proberen van jaar na jaar hoger op te geraken. Zeker niet in sneltreinvaart, want dat levert doorgaans een vrije val op als return. Wij willen stabiliteit, een vaste middenmoter worden in tweede. En om dat stappenplan te helpen realiseren hebben we onder meer Tessa gevraagd...'

'Dit project trok me inderdaad aan,' bevestigt Tessa Peetermans, 'Ik heb dus mijn actieve handbaljaren bij Neerpelt gesleten, maar moest door blessures afhaken. Ik studeerde aan het Sportkot in Leuven en ben intussen gediplomeerd. Ik heb ook een diploma handbaltrainer B en wilde dit in de praktijk omzetten. Ik ben altijd al geïnteresseerd geweest in training en coaching, ik heb ook de universitaire ploeg getraind in Leuven, en dit aanbod van Welta kwam net op tijd. Ik heb alleszins de nodige ervaring, ik stap zeker niet in een blind avontuur. Ik wilde een eigen ploeg trainen, een ploeg die meerdere keren per week traint en waarmee ik mijn eigen visie kan waarmaken. Welta beantwoordt volledig aan dat profiel. Inderdaad, ik ben ambitieus. Even ambitieus als de speelsters overigens ...'

Tessa Peetermans vindt dat er behoorlijk wat talent schuilt in de meidenploeg van Welta.

'Zeer zeker, het feit dat we nog in de Liga spelen is gewoon een kwestie van tijd. We wilden eerst de jonge generatie en de wat oudere rustig in elkaar laten integreren. Ze moeten automatismen leren, ingespeeld raken op elkaar, om dan volgend jaar proberen te stijgen. Die promotie is prioritair. Daarna proberen we van elk seizoen een stap hoger op te zetten.

Met eigen speelsters of met meisjes die van elders komen en zich aangetrokken voelen door het project. Die mogen er altijd bij.'

Jeugdwerking

Alle dames die momenteel bij Welta spelen komen uit eigen kweek. Bovendien lopen in de jeugd ploegen meisjes rond die staan te drummen om eerlang hun debuut te maken in het eerste team. 'Onze jeugdwerking draait. We hebben ook een externe coördinator aangehouden om onze trainers te begeleiden én om promotie te voeren voor de club,' gaat Tim Mogal verder. 'Zo rekruteren we jaarlijks jong geweld via enkele Mechelse scholen. We geven daar initiatie, tijdens en na de schooluren. We organiseren ook handbalkampen tijdens schoolvakanties met medewerking van de gemeente. En die promotieactiviteiten zijn vrij succesvol hoor, daar komen heel wat kinderen op af. In Mechelen is er veel concurrentie van andere sporten. Traditioneel basket, maar ook hockey dat in een heuse rollercoaster zit. Ach, voorlopig kunnen wij als handbalclub behoorlijk overleven in deze regio. We ervaren niet echt moordende concurrentie. Fusiëplannen? Die zijn er niet echt. We hebben wel een samenwerkingsakkoord met Duffel maar dat is nog embryonaal. Het is zo dat in tegenstelling met het noorden van de provincie hier nog aardig wat handbalactiviteit bestaat. Hier worden vrij veel toernooien georganiseerd, samen met Vlaams-Brabant, en daar komen nogal wat clubs uit de noordelijke regio op af. We hebben

Welta - Buggenhout met Hannah Milh.

hier ook enkele nieuwe jeugdkernen, zoals Leuven, Heist-op-den-Berg, Aarschot. Kortom, we mogen niet mopperen...'

Spreiding

'Structureel zit het in deze club inderdaad erg goed,' bevestigt Tessa Peetermans, 'we hebben op regelmatige basis sport-technische vergaderingen met alle trainers en de coördinatoren. Er heerst een globale visie binnen de club die

door alle actoren wordt gerespecteerd. Naar de toekomst toe is dat een goede zaak. Want persoonlijk vind ik het niveau van ons dameshandbal de laatste jaren achteruitgaan. In eerste nationaal is er een enorme kloof tussen de top en de rest. Ik betreur overigens ook dat er geen nationale damesselectie bestaat. Vooral voor jeugdspelsters is dat iets waar ze naar kunnen opkijken. Bijzonder jammer voor de expansie van het dameshandbal, vind ik ...'

Tim Mogal is ook lid van de Jeugdcommissie (JC) van de VHV. De eigen VHV-jeugdcompetitie en het aanpassen van de leeftijdsgrenzen vindt hij de meest geslaagde realisaties van het JC. 'Enkel jammer dat de LFH daar niet in meegaat,' besluit Tim Mogal, 'want daardoor dreigen de nationale finales te verdwijnen. We moeten vooral blijven werken op de ingeslagen weg. Onze jeugdwerking evolueert in stijgende lijn, dat moeten we vasthouden. Alleen de spreiding vergroten is nog een werkpunt. Als je ziet waar door de jaren heen handbal-kernen zijn verdwenen, zoals in de Kempen, dan moeten we daar toch mensen met kennis van zaken vinden die dat vuur opnieuw willen aanwakkeren.'

Cois Van Aelst

Men in Black

De Oost-Vlaamse jeugdscheidsrechtercursus in Lokeren was een groot succes.

Elewijtcenter

meeting - congress - hotel

Let's meet in Elewijt Center

Voor al uw :

- ◆ Seminars
- ◆ Opleidingen
- ◆ Zakenlunches
- ◆ Diners
- ◆ Feesten
- ◆ Hotelovernachtingen

We hopen u in de toekomst te mogen verwelkomen!

Het Elewijt Center – team

Voor meer informatie kan u ons bereiken op 015 62 72 72 of info@elewijtcenter.be

www.elewijtcenter.be

Ives Van Rompaey brengt ondermeer handbal op tv via Sportbeat

“Dit is voor mij nog geen eindpunt”

Hij is een doordrijver, een Kempenaar die weet wat hij wil, die in zijn jongere jaren ging voetballen, maar twee kapotte knieën beslisten er over dat hij al een tijdje aan de zijlijn van de sportgebeurtenissen ging staan. Ives Van Rompaey doorzwom verschillende TV-watertjes alvorens te starten met 'Sportbeat', waarmee hij o.a. met FT Antwerpen en Asse-Gooik (zaalvoetbal), Beerschot en Temse (veldvoetbal), de korfbalbond, het volley bij Amigos Zoersel, het vrouwenvoetbal en ook het handbal bij DHW Antwerpen en de interland België – Israël op de bus bracht. “Maar dit is voor mij zeker nog geen eindpunt,” oogt Ives een beetje vermoeid op een dinsdagmiddag in de praatstoel van Handbal X-tra.

Bondscoach Yérime Sylla voor de microfoon van Ives Van Rompaey.

“Ik begon met acht jaar VRT, waar ik bij radio 2 Antwerpen een uitstekende leermeester vond in Erwin Van den Sande. Voor het zondagprogramma ‘Avondpost’ ging ik overal naartoe. Het programma liep tussen 16u en 18u. Maar toen dat nationaal werd in plaats van regionaal, slonk het aantal reportages van zes naar één per week. Ik stapte dan over naar ATV, want ik filmde ook al langer. Aanvankelijk voor TV Local, waar de huidige Standardvoorzitter Duchâtelet, als eerste het nut van inzag. Ik deed het nog steeds als amateur en ik was stand-by voor het nieuws bij ATV. Het

nadeel was dat, als ik ergens naartoe moest, dat het rotzooi was: een ongeval, een brand, geblesseerden of zelfs doden, een betoging... Eigenlijk altijd iets negatiefs. En toen er na de eerste crisis opnieuw 50% minder werk kwam en de kwaliteit erop achteruit ging, besloot ik over te stappen op het maken van sportprogramma's. Veel positiever werk dan die ongevallen en branden, terwijl je haast overal met open armen ontvangen wordt,” geeft Ives een overzicht van zijn aanvangsjaren in de journalistiek.

En Ives begon vervolgens met het bezorgen

van het ruwe beeldmateriaal voor ‘Scoren op zondag’, het sportprogramma van de Antwerpse regionale zender ATV. Hij begon te werken voor Chase TV (Chase was de toenmalige hoofdsponsor van FT Antwerpen in het zaalvoetbal). “Ons voordeel was dat we veel sneller op de bal zaten. Van een wedstrijd die op vrijdagavond gespeeld werd, waren op zaterdagochtend reeds de doelpunten te zien.”

Korfbal

Via ATV-directeur Frank Bel vernam hij dat Riviera korfbalclub wel interesse had om iets op tv te zien verschijnen. “Op Sporza kreeg je zelden of nooit iets te zien over het korfbal en er waren nog wel wat topclubs die snakten naar beeldmateriaal over hun sport. We zijn dan met de korfbalbond rond de tafel gaan zitten en we hebben er een contract mee tot na het WK korfbal in 2015.”

De reacties binnen het korfbal zijn haast uitsluitend positief. Ives gaat er ook prat op dat hij niet alleen ‘maar’ doelpunten uitzendt, maar dat hij soms dieper ingaat op een aantal onderwerpen. “Zo hebben we één keer topscheidsrechter Picqueur wel eens hilarisch verrast met een onverwachte vraag na zijn elfde uitverkiezing tot ‘scheidsrechter van het jaar’. Dat moet kunnen. Anderzijds hebben we b.v. door het opnieuw terugdraaien van de beelden kunnen bewijzen dat scheidsrechter Van Buynder helemaal ten onrechte ‘Van Blunder’ werd genoemd door andere media. Als je dat kan voorleggen, worden de mensen toch iets voorzichtiger om iemand ‘zo maar’ te beschuldigen. Ik durf al eens tegen de algemene opinie ingaan, maar dan wel steeds op een eerlijke manier, waarbij alle ‘klokjes’ aan bod

kunnen komen.

Zo hebben we tijdens een finalematch in het zaalvoetbal tussen Châtelineau en FT Antwerpen eens voor de groene tafel kunnen bewijzen dat de Walen ongelijk hadden met een klacht tegen hun rechtstreekse concurrenten. In die matches werken we met één camera op de wedstrijd, maar we richten ook steeds twee camera's op de supporters. In de matches tussen die twee ploegen gebeurt wel altijd iets. Je weet alleen nooit wanneer en op welke plaats het zal losbarsten. Toen wilden de Walen de match laten herspelen omdat iemand van Antwerpen zagezegd een fles water op het terrein had gegooid, richting scheidsrechter. Welnu, aan de hand van onze beelden moesten ze toegeven dat die fles gegooid werd door... de assistent-coach van Châtelineau.”

Tevreden

Ives geeft toe dat hij niet snel tevreden is over hetgeen hij op het scherm brengt. “Ik wil zo veel mogelijk sport brengen, maar ook rekening houdend met de beschikbare budgetten, die in lagere reeksen of bij minder gekende sporten vaak heel laag liggen. Om dat budget zo laag mogelijk te houden, worden de meeste beelden en de interviews opgenomen door één persoon. Voor 90% van de uitzendingen gebeurt dat dus inderdaad door éénmansploegen. Maar buiten RTV en VTM werk ik dan ook voor alle mogelijke zenders.

Je moet echter ook rekening houden met de kosten van de opnames. Als ik vandaag een nieuwe camera koop, is die morgen bij manier van spreken al verouderd. Ik prijs me dan ook gelukkig dat mijn vrouw in het onderwijs staat en op die manier alleszins zorgt voor een financiële buffer. We proberen meerjarige contracten af te sluiten, waarin de federatie, de clubs en wijzelf een deel betalen. Het moet betaalbaar blijven voor iedereen, zonder dat de kwaliteit erdoor inboet. Ik vraag me af of zulke overeenkomst ook niet mogelijk is met de handbalbond. Het is een mooie attractieve sport, die je uitstekend in beeld kan brengen. Ook de BeNeLux-liga lijkt me iets dat toch belangstelling moet lokken, vermits hier de beste ploegen uit die landen tegenover mekaar uitkomen.

Over de kwaliteit ben ik zeer streng op mezelf. Wij brengen kwalitatief betere beelden dan de regionale zenders kunnen bieden,

maar het heeft acht afleveringen geduurd vooraleer ik voor het eerst tevreden was over het bereikte beeldmateriaal. Maar alles kan beter. Ik ben nog altijd niet 100% tevreden, omdat ik weet dat er meer mogelijk is. We proberen er ook af en toe iets verrassends in te stoppen, maar ze zeggen ook dat je niet goed bezig bent op de dag dat je helemaal content bent van het afgewerkte product.”

Live stream

Dat Ives er op een doordeweekse dinsdagmiddag vrij vermoeid uit ziet, is eigenlijk niks verbazingwekkends. “Van vrijdagavond tot dinsdagochtend ben ik bijna constant bezig met de afwerking. Bij reportages geven we zo snel mogelijk de interviews weer, zonder wedstrijdbeelden. Dat moet dus voor vrijdagwedstrijden al zaterdagochtend zijn. Zaterdag en zondag zijn gewoonlijk de drukste dagen om opnames te maken. Aan het montagewerk en het inlezen van de bijhorende teksten zit ik de ganse maandag. Op dinsdagochtend bezorg ik de harde schijf met alle materiaal bij Lint Media (vroeger Alfacam), die het op hun beurt allemaal binnen trekken en zo verschijnt het dan op dinsdag om 20 uur voor het eerst op het scherm bij Sport 10 in het programma dat ‘Sportbeat’ heet en dat in de loop van de avond en de rest van de week nog verschillende keren wordt uitgezonden. (zie bijgevoegd kadertje). Om ook hier weer kosten te sparen en geen tijd te verliezen met het inlezen, doe ik al dat werk hoofdzakelijk zelf. En dan beginnen we weer te plannen naar het komende weekeinde. Op donderdag weten b.v. Sporza en alle regionale zenders wat ze van ons kunnen verwachten, want we verzorgen dus ook beeldmateriaal voor de sportprogramma’s van de regionale zenders. Zo brachten we TV Oost op de hoogte dat we beelden zouden uitzenden van de handbalinterland België – Israël. Dat bleek een spannende wedstrijd te zijn, met leuke reacties van de aanwezigen. Propaganda voor het handbal was het, denk ik.”

Maar voor Ives Van Rompaey is deze manier van werken geen eindpunt en hij evolueert verder met de manier waarop ook de techniek en de media evolueren.

“Maanden hebben we zoek- en denkwerk verricht om stilaan elke wedstrijd te kunnen uitzenden via ‘live stream’. En dat met een ‘low budget’. Ik denk dat we nu de juiste weg

gevonden hebben. Ik bepaal dan wel zelf wat we precies zullen uitzenden, maar uiteraard gebeurt het wel in overleg met federaties en clubs, zodat we geen toeschouwers weg nemen uit de zaal.

Bij ‘live stream’ volg je dan wel specifiek de wedstrijd en de plaatsen waar de bal is, maar niets belet ons om met een andere camera achteraf beelden te tonen van attractieve fases zoals in het handbal van pivots, doelmannen, coaches... Of van acties in een wedstrijd waar niet noodzakelijk de bal in de buurt is.”

Al bij al is Ives intussen een tevreden man. Het harde werk schuwt hij niet. “Ik heb van mijn hobby mijn werk kunnen maken en wie kan dat zeggen? Bovendien ben ik intussen af van al die negatieve reportages en kom ik in aanraking met topsporters, want vergis je niet: die zijn er wel degelijk op het hoogste niveau, of het nu korfbal of handbal is.”

Heeft hij nog een toekomstdroom? “Ik weet niet of het een droom is, maar ik denk er toch ernstig aan om te starten met een eigen sportkanaal met daarin vele sporten. Ik denk dat daar behoefte aan is.”

Marcel Coppens

Sportbeat

wordt uitgezonden op kanaal 42 bij Telenet en op kanaal 17 bij Belgacom uitzenduren: dinsdag om 20u, woensdag om 18u55, donderdag om 20u55, zaterdag om 20u

binnenkort ook te bekijken via ‘live stream’ of via Sportbeat YouTube meer info via www.ivr-Sportbeat.com

Sportbeat heeft een media-deal met DHW Antwerpen en was dus present voor de Antwerpse derby tussen DHW en Uilenspiegel.
Foto: Sinne Bes breekt door de Uilenspiegel defensie.

Elita Lebbeke: erfgenaam van een rijk handbalverleden

Beweren dat Lebbeke een rijke handbaltraditie heeft is een open deur intrappen. De Golden Years van Avanti zijn genoegzaam bekend. Intussen is dat roemrijke Avanti-landkampioen in 1972 en 1973- al geruime tijd ter ziele. Elita Lebbeke daarentegen bestaat nog steeds, meer zelfs, is ambitieuzer dan ooit tevoren. Met een nieuwe T1, Luc Vercauteren, en een nieuwe voorzitter, Geert De Decker. Back to the roots ...

De miniemen van Elita veroverden zilver op de Vlaamse jeugdfinale.

‘We hebben in deze regio altijd een behoorlijk aantal clubs gehad, waaronder enkele die destijds top hebben gespeeld,’ begint Geert De Decker, ‘Dendermonde, Denderbelle, Lebbeke, Buggenhout, Aalst, het is hier altijd vruchtbare handbalgrond geweest. Met het zwaartepunt uiteraard in Lebbeke. Elita is de stamvader, later gesplitst in Avanti en Ajax Lebbeke. Avanti is altijd het boegbeeld geweest. Kampioen, Europees gespeeld, maar ook aan dat succes ten onder gegaan, naar Buggenhout verhuisd. Failliet, waarna Ajax de fakkel overnam, maar na enkele succesvolle jaren ook de boeken neerlegde. En uit die as is opnieuw Elita verrezen, als een Feniks zeg maar. Het is inderdaad een verhaal van vallen en opstaan,

van grootheid en verval, maar ook van wilskracht en doorzettingsvermogen om er altijd weer opnieuw voor te gaan. Over het verleden praten we niet zo graag, wel over wat we vandaag doen om handbal in deze regio opnieuw zijn grandeur van weleer te geven. Je kunt het zo stellen: in Buggenhout zat voldoende jeugd, in Lebbeke de know how om er samen een welvarende club van te maken. We zijn weer vanaf nul begonnen, onder de naam Elita omdat die deel was van de roots, en we wilden ook met een schone lei starten. Nu nog steeds zijn er twee kernen actief, maar wel onder één bestuur. Dat we op twee plaatsen zitten is een kwestie van infrastructuur en trainingsuren. Seniorenploegen in de vertrouwde sporthal

van Lebbecke, de jeugd in Buggenhout.'

Een doorstart, heet dat in het zakenleven. Maar toch blijft het gesprek omfloerst met een gevoel van nostalgie, een zekere weemoed naar die memorabele tijd van toen.

'Wij hebben in Lebbecke een zeer trouw handbalpubliek,' gaat Geert De Decker verder, 'mensen die al jaren komen supporteren. Mensen die al naar het grote Avanti kwamen kijken en dat vandaag nog steeds doen. Wij spelen toch gemiddeld voor een 150 toeschouwers. Dat is behoorlijk veel voor een Ligaclub. Dat wijst inderdaad op een zekere traditie. Handbal leeft in Lebbecke, het is altijd in het straatbeeld gebleven...'

Jobbeweging

Elita Lebbecke speelt momenteel in de Liga West. En dat lijkt voor een club met een mooie traditie toch behoorlijk laag. Té laag?

Geert De Decker: 'Wel, vorig jaar stonden we nog in de Superliga, enkele jaren geleden zelfs in tweede nationaal. Maar het verhaal van Elita is er altijd een van ups & downs geweest. Wij zijn na onze doorstart wel vijf keer gepromoveerd in misschien zes jaar tijd. We zijn met een zelfde generatie heel snel omhoog gegaan. En dan kwam de terugval. Spelers die het wat minder ambitieus of wat kalmer aan wilden doen. Misschien ook wel een gebrek aan voldoende jeugd, aan doorstroming. En zo zijn we even snel gezakt, tot nu in de Ligareeks. De degradatie uit de Superliga is louter een samenloop van omstandigheden: blessures, pech, familiale problemen, bouwplannen, spelers die uitzwermen. Alles kwam gewoon samen, met het gekende gevolg. Ook de samenwerking met Bea Prok als T1 was niet wat we er van verwacht hadden. Het klikte gewoon niet, er was geen chemie tussen spelers en coach. Maar de Liga West is zeker niet onze plaats en helemaal niet onze ambitie. We willen absoluut terug naar een hoger niveau, liefst dit seizoen al. Sommige spelers wilden eens proeven van een hoger niveau, bij Gent, bij Dendermonde, zelfs bij Tongeren. Maar als club zouden wij graag al dat talent opnieuw terughalen om samen te bouwen aan iets groter. Maar dan moeten we eerst een niveau hoger geraken, want die jongens willen zeker geen stap terugzetten. Dus weg uit die Ligareeks is een eerste bekommernis, daarna willen

we knokken om in de Superliga te promoveren. Wat niet eenvoudig is, want de Superliga wordt terecht een flessenhals genoemd. Kijk, er is een heel getalenteerde lichting jeugd op komst. Dat opent perspectieven voor de toekomst. Maar je moet die jeugd eerst wel iets kunnen bieden, anders gaan die jongens toch elders hun geluk zoeken. We hebben ook een nieuwe T1 aangetrokken, Luc Vercauteren, iemand met ervaring en expertise. Hij bracht destijds Ajax Lebbecke van tweede naar eerste, hij is dus ook een van de oude gloriën zeg maar. Luc heeft intussen enkele sabbatjaren genomen na zijn werk bij Haacht en in Nederland, maar het kriebelde opnieuw. En toen hij kennis nam van ons project was hij meteen verkocht. In Luc Vercauteren hebben we vertrouwen om onze ambities waar te maken. Welke ambities? Op termijn tweede nationaal bereiken. Kijk, mijn grote vrees als voorzitter is dat als we te lang blijven hangen op een té laag niveau, de kans groot is dat andere clubs onze talenten komen afsnoepen. Want we visen in deze regio allemaal in dezelfde vijver. En die vijver is bijzonder klein hoor.'

Fusieplannen

Lebbecke, Dendermonde, Aalst, Buggenhout, Waasmonster ... In deze regio van Oost-Vlaanderen willen alle clubs hun graantje meepikken. Om daaraan te remediëren wordt vaak aan schaalvergroting gedacht. Fusie van clubs dus, zo ook in Lebbecke. Vertel voorzitter ...

Geert De Decker: 'Er zijn inderdaad verregaande fusiegesprekken geweest tussen Elita,

Dendermonde en Denderbelle. Bedoeling was één grote club te maken met enkele satellietvestigingen. Om dan met de betere spelers samen hoger op te geraken. Die besprekingen waren heel ver gevorderd, bijna getekend zelfs, maar het is eigenlijk op het vlak van reglementering dat het verkeerd gelopen is. Op de vooravond van een akkoord is er een veto vanuit de VHV gekomen. Meer bepaald de Raad van Bestuur heeft onze plannen gedwarsboomd. Het zat zo dat we dachten met twee verschillende ploegen in de respectieve reeksen te kunnen blijven. Maar de bestuurders volgden ons daar niet in. Het fusiereglement is evenwel niet glashelder en zeker voor interpretatie vatbaar. Als het om één fusieploeg gaat is het reglement duidelijk. Maar wij hadden potentieel voor twee ploegen, en onze interpretatie was dat we in de twee reeksen konden starten. Concreet: een ploeg in de Superliga en een in de Liga. Niet dus, enkele bestuursleden hebben hun veto gesteld, helaas zelfs leden van deze regio. En zo konden we plots heel wat spelers geen zekerheid meer geven. Daarop zijn de fusieplannen uiteindelijk afgesprongen. Intussen heb ik een amendement ingediend om dat bewuste reglement te veranderen, of toch zeker meer klaarheid te scheppen. Want de samenwerkingsplannen bergen we zeker niet op. Ik ben er van overtuigd dat schaalvergroting noodzakelijk is om het handbal in deze regio te vrijwaren voor de toekomst. Het is ook zo dat we qua sponsoring ook weer in dezelfde vijver vissen. Alle clubs gaan bij dezelfde mensen aankloppen. En dan heb ik het niet over het grote geld hé. Dat is uitgesloten. We hebben in onze gemeente weliswaar enkele grote bedrijven, maar die interesseren zich niet aan handbal. Wij moeten het hebben van wat financiële goodwill van kleine middenstanders of een KMO. En vooral van onze eigen activiteiten, zoals in onze club de jaarlijkse Halloween-tocht die knap wat volk op de been brengt en vooral geld in 't laatje. Maar het clubbudget rond krijgen is hard labeur hoor, elke dag opnieuw...'

Levensverzekering

Elita Lebbecke beroept zich ook op een zeer vruchtbare en gerenommeerde jeugdwerking. De levensverzekering van de club? Geert De Decker: 'Ongetwijfeld. Van bij de start zijn we één principe trouw geble-

ven: we werken met eigen jeugd. Ambitueus, streekgebonden, financieel gezond, maar vooral met eigen jeugd een toekomst opbouwen. Zowat zeven jaar geleden zijn we begonnen met intensieve jeugdwerking, zowel wat selectie als aantal trainingen betreft. En ook met competente, gediplomeerde trainers én begeleiding van die trainers. Mensen zoals Bart Van Ransbeeck en Guido Moeyersoons hebben een enorme verdienste. Onze jeugdspelers trainen vijf, sommige jongens zelfs zes uur per week. Het resultaat is navenant. Ieder jaar spelen we in de eindrondes van de J14 en J16 een rol van betekenis. We hebben daar een enorm potentieel en beseffen dat we dat moeten omkaderen. Om dat talent hopelijk bij Lebbecke te kunnen houden. De lichten die er nu aankomen zijn sterk gemotiveerd, ze gaan er volledig voor. Helaas zien de kapers op de kust dat ook hé...'

Tot slot: Geert De Decker is de klassieke nieuwe bezem als voorzitter van Elita Lebbecke. Wat is zijn beleidsvisie voor de toekomst ?

Geert De Decker: 'Mijn prioriteit is en blijft bruggen bouwen naar de andere clubs. Als we in deze regio handbal een toekomst willen garanderen zullen we keuzes moeten maken, waar en met wie. Daarvoor moet je durven afstappen van het buikgevoel, van het gevoelsmatige, en durven verderblikken dan je eigen kerktoren. Ook langetermijndenken is noodzakelijk. Momenteel bestaan er in ons kleine handbalwereldje nog teveel gevoeligheden, heilige huisjes die niemand durft te slopen, misschien ook wel eigenbelang. Mijn visie is: stap daarover, doe het niet voor jezelf maar doe het voor het handbal. Tot hiertoe heb ik dat vergeefs geprobeerd, maar ik zal het blijven doen.'

Cois Van Aelst

Wist je dat ...

Laura Van den Berghe en Lien Van De Walle in het Oost-Vlaamse Nazareth een satellietclub opstarten van Don Bosco Gent?

Zin om te helpen?

jacob.dhaene@handbal.be

Brasschaat HC: met eigen jeugd aan de toekomst bouwen

Brasschaat Handbalclub is eerder een grijze muis. En toch draait de Antwerpse club al 40 jaar mee in ons handbalwereldje. Gestart in 1972 als vriendenclubje onder de naam Brahand, opgericht door Paul Eliaerts en Koen Van Winckel, en in het tweede seizoen al begonnen met eigen jeugd. 'Ik ben trouwens nog een relict van die eerste jeugdlichting,' vertelt voorzitter Erwin Dirkx. 'Jeugd is tot op heden ons uithangbord gebleven. Met iets meer dan honderd leden waarvan meer dan 60% jeugd, zijn wij geen grote club. Maar we brengen wel vier jeugdploegen in competitie, cadetten, miniemen, pupillen, welpen, en hebben ook nog wat pagadders. En uiteraard een herenploeg.'

Kwalificatietornooi J16 in Lokeren: Braschaat - Hasselt

Brasschaat HC speelt met de herenploeg in de Regio AVB (Antwerpen - Vlaams-Brabant). Een wat atypische reeks zeg maar, met slechts drie fanionteams (Brasschaat, Duffel, Groot-Bijgaarden) en voor de rest tweede, derde tot vierde teams van hoger spelende clubs. Is dat nog wel boeiend ?

'Goeie vraag... maar dat is een probleem van handbal in het algemeen,' weet Erwin Dirkx, 'de meeste clubs hebben de neiging om almaar groter te willen worden. Zo krijg je wel meer

ploegen, zonder dat het aantal clubs stijgt. En zo word je geconfronteerd met het fenomeen Welta 2, Uilenspiegel 2, Sasja 3, Olse 3, zelfs Olse 4,... én met een rare competitie. Dat is ook een van de redenen waarom we zo vlug als mogelijk uit die Regio AVB weg willen. Of dat nog boeiend is? Bah, gelukkig zijn het niet allemaal recreanten. Soms is het een mix van jonge en zeer ervaren oudere spelers, zoals Sasja 3 of Olse 3. Dat zorgt voor interessante matches. Andere ploegen zijn louter recrea-

De J18 van Brasschaat met trainer Erwin Dirckx.

tief, dat is minder boeiend. Maar ik herhaal: dat is een structureel probleem van ons handbal. En dan ga ik altijd graag over de schreve, hoe men dat aanpakt in Noord-Frankrijk. Wij hebben wat contacten met Dunkerque, gaan in groep kijken naar de CL en volgen het top-handbal daar op de voet. USDK parkeert zijn spelersoverschot, doorgaans jonge talenten, in een aantal clubs uit de regio. Die clubs worden er beter van en als de talenten rijp zijn komen ze toch terug naar het grote Dunkerque. Dat is pas een project hé...'

Mission Statement

Brasschaat is een bescheiden club maar dat betekent niet dat er geen toekomstproject bestaat.

'Daar zijn we op dit moment intensief mee bezig,' bevestigt de voorzitter. 'Doelstelling is vanuit onze jeugd op een hoger niveau geraken. De ambitie is sowieso uit die regioreeks ontsnappen, en op termijn zelfs promoveren naar de Superliga. Over de meerjarenplanning zijn we het echter nog niet eens. We moeten dat project eerst structureel uitwerken, er moet een fundament staan vooraleer we de ambities sportief kunnen realiseren. Momenteel hebben we met onze T1 Dary Van Den

Stock afgesproken zo vlug als mogelijk naar de Ligareeks te willen. Da's een eerste vereiste dit, of zeker volgend seizoen... Onze trainer is intensief bezig een nieuwe jeugdlichting voor te bereiden op het eerste team. Ik heb alle vertrouwen in deze integratie. Kijk, enkele jaren geleden hebben we bewust gekozen voor een stap terug en zijn we vrijwillig uit de Superliga gezakt. De herenploeg zat toen op een dood spoor, ze was aan 't zwalpen, geen motivatie meer, snap je? Intussen bouwen we opnieuw met een nieuwe jonge herenploeg aangevuld met eigen jeugd...'

Jeugdwerking is altijd erg belangrijk geweest in het bestaan van Brasschaat HC.

Erwin Dirckx: 'Wij waren enkele jaren geleden zelfs de enige club in de provincie met junioren, cadetten, miniemmen, pupillen, welpen en pagadders in competitie. Jeugd is erg belangrijk voor ons, en dat heeft ook te maken met onze positie in de provincie. Wij zitten als het ware op een eiland. Wij zijn de enige club in het noorden van de provincie, wij hebben geen grote sponsors, wij moeten zelf intensief spelers rekruteren. Hoe? Door jaarlijks initiatie te geven in een aantal scholen uit de regio. Dit jaar hebben we een twintigtal nieuwe pagadders kunnen aantrekken. Niet slecht, maar

makkelijk is het zeker niet. Onze jeugd krijgt tegenwoordig zoveel voorgeschoteld dat het moeilijk kiezen wordt. Maar we houden vol. Het is wel lang geleden dat we met onze jeugd de VHV-jeugdinales bereikt hebben. Wat niet uitsluit dat we geregeld gesolliciteerd worden naar talentrijke spelers. Persoonlijk kan ik me daarmee verzoenen. Als een speler op de drempel staat van de heren, en die wil zich op een hoger niveau vervolmaken, dan heb ik daar begrip voor. Maar ik heb geen begrip voor clubs die al miniemen komen ronselen. Dat vind ik er over ... Maar de enige manier om ons daartegen te wapenen is zelf op een hoger niveau spelen, met name in de Superliga. Dan willen ze niet meer zomaar weg ...'

Ondertussen in Antwerpen

Erwin Dirkx is een bezige bij. Vele jaren speler geweest, daarna scheidsrechter (met Luc Uten), trainer van de cadetten en ook al meer dan 10 jaar secretaris van het PCA. Hoe is het eigenlijk gesteld met handbal in de provincie Antwerpen?

'Erwin Dirkx: 'Niet denderend... Zeker de jeugdwerking in onze provincie is er de laatste jaren op achteruit gegaan. Neem de cadettencompetitie, die is gereduceerd tot vijf ploegen. Natuurlijk heeft dat ook te maken met het geringe aantal clubs in onze provincie. Slechts dertien, dat is bitter weinig. En slechts vier van die clubs hebben cadetten. Het echte probleem begint nog lager, want niet elke club heeft miniemen, of pupillen, of welpen. Dat betekent een fundamenteel probleem qua opvolging en doorstroming. Dat welvarende van vroeger is verdwenen in Antwerpen. Samen overigens met een groot aantal clubs. Ekeren, Kapellen, Beerse, Wuustwezel, Westmalle, ... allemaal weg. Enkel Turnhout houdt zich in dat noorden overeind... Een verklaring? Ik zou durven zeggen dat veel clubs alleen maar denken aan groeien, aan zoveel mogelijk ploegen in competitie. En dan refereer ik opnieuw naar het grote voorbeeld van Duinkerken, hoe men dat daar aanpakt. Bij ons denken de clubs veel te veel aan eigenbelang en veel te weinig aan onze sport. Onze clubs moeten niet groeien, handbal moet groeien...'

Het PCA werkte onlangs een voorstel uit om de werking van de regio's te optimaliseren. Een stap in de goede richting?

'Misschien wel,' bevestigt Erwin Dirkx, 'het

idee is eigenlijk gegroeid nadat de regionale selectiewerking is opgestart. Op termijn zijn de provinciale comités zoals ze vandaag functioneren ten dode opgeschreven. Heeft ook te maken met het stopzetten van de subsidies vanwege het provinciebestuur. Daarom willen we de regio's groter maken. We hebben in dat verband samen met Vlaams-Brabant een voorstel geformuleerd en wachten intussen op antwoord van de VHV. Wij hebben nog weinig of geen feedback gekregen over het feit of ons voorstel kans op slagen heeft en financieel haalbaar is. Antwerpen en Vlaams-Brabant werken eigenlijk al jaren samen. Nu hebben we in een ontwerpnota geformuleerd hoe die werking geoptimaliseerd zou kunnen worden. En nu ligt de bal in het kamp van de VHV én van de andere provincies. Een half jaar verder weten we nog van niks ...'

Tot slot herhaalt Erwin Dirkx dat het met Brasschaat HC de bedoeling is op termijn hoger te spelen en daarvoor ook de nodige structuur te creëren. 'Wij gaan ons echter niet wagen aan een groot avontuur om dan achteraf vast te stellen dat we met een kater zitten,' besluit de Brasschaatse voorzitter.

Cois Van Aelst

Dagmar Nelissen in het spoor van Xenia Smits

Bij de talrijke referenda die rond deze tijd weer als paddenstoelen uit de grond rijzen, worden al eens Belgische talenten vergeten in zgn. kleinere sporten. Bent U de naam van Xenia Smits soms ergens tegen gekomen? Nochtans was ze vorig seizoen in de Duitse Bundesliga de topschutster (strafworpen niet meegerekend). Zelfs in eigen land weten vele handballiefhebbers niet dat er nog ander eigen talent handbal speelt in buitenlandse competities. In de driehoek Bielefeld – Paderborn – Hameln bevindt zich het stadje Blomberg en dat staat bekend om haar sterke vrouwenploeg – net zoals Lemgo bij de mannen in dezelfde buurt. In die ploeg speelt niet alleen Xenia Smits, maar ook de 17-jarige Dagmar Nelissen uit Hechtel. Al helemaal geïntegreerd in de jeugd ploeg, soms zelfs naar een woordje Nederlands zoekend, maar zeker zeer tevreden dat ze na de Topsportschool koos voor dit Duitse avontuur.

Dagmar, hoe kwam je tot handballen (en niet tot volley, gymnastiek of paardrijden), en bij welke ploegen speelde je allemaal en op welke positie(s)?

Dagmar Nelissen: „Als kind deed ik heel graag aan sport en ik heb ook veel sporten geprobeerd. Ik heb in het eerste leerjaar ook altijd „sport na school“ gedaan, hier leerde ik ook vele sporttakken kennen. Aan handbal had ik veel plezier. Mijn neef speelde ook handbal en nam mij dan ook naar een eerste training en tot op 15-jarige leeftijd hebben we samen in een ploeg bij HV Arena Hechtel gespeeld. Toen werd ik kadet en kon ik niet meer in de jongensreeks meespelen. Na een gesprek met de trainers van de topsportschool hebben ze mij voorgesteld dezelfde weg als Xenia Smits te volgen, omdat de jeugdcompetitie voor meisjes redelijk beperkt is in België. Het was een grote stap voor mij en mijn familie, maar we hebben er nooit spijt van gehad. Ik ben naar HSG Bad Wildungen gegaan en één jaar later naar HSG Blomberg-Lippe, waar ik nog altijd speel. Ik speel vooral op linkerhoek, maar ook wel eens op midden.“

Hoe kwam je bij een Duitse ploeg terecht? Werd je „ontdekt“? Had de aanwezigheid van Xenia Smits bij die club er iets mee te maken?

„Nadat ik het voorstel van de trainers om naar het buitenland te gaan heb gekregen, hebben mijn ouders en ik ook met Xenia gesproken, zij had uiteindelijk ook betere contacten. In Bad Wildungen moest het internaat sluiten en met 16 jaar was ik uiteindelijk toch nog een beetje te jong om helemaal alleen, zonder opvoeders te leven. Toen kwam een

telefoontje van Xenia, in Blomberg werden nog speelsters gezocht. Dit was natuurlijk een nieuwe kans voor mij om mij verder te ontwikkelen, maar zoals alle andere speelsters werd een „kennismakingsstage“ verwacht. Ik mocht twee dagen naar Blomberg om mee te trainen en naar school te gaan zodat de trainers mij konden leren kennen en ik hen. Dit was weer een nieuwe uitdaging.“

Wat leerde je in het bijzonder in de Topsportschool? Zijn er mensen van wie je héél veel geleerd hebt?

„Van het eerste tot het derde middelbaar heb ik aan de topsportschool in Hasselt gestudeerd. Vanuit Hechtel is er een goede busverbinding, dus was ik nog niet op internaat in Hasselt. Omdat we elke dag twee keer trainden, hebben we veel geleerd. Ik denk dat alle leerlingen kunnen zeggen dat we eerst en vooral een heel goede technische basis kregen en door de vele trainingsuren ook veel trainingservaring hebben. Ik vond het ook super te beleven hoe een groep kan groeien! Doordat we samen trainen en samen in de klas zaten, ontstond ook een hechte vriendengroep. De laatsten van hen die zijn overgebleven studeren dit schooljaar als laatsten af.

Ik heb in elk geval heel veel aan Hub Maes te danken. Hij komt ook uit Hechtel en ik heb daar ook lang met zijn zoon in een ploeg gespeeld. Bij HV Arena was hij jarenlang mijn trainer en op de topsportschool was hij ook jarenlang actief. We hebben nog altijd contact.“

Wat heb je intussen bijgeleerd in jouw Duitse club? Hoeveel trainingen per week?

„In Blomberg trainen we 7 keer per week:

5 baltrainingen, een keer zwemmen en een krachttraining, ook in de baltrainingen worden krachtoefeningen ingevoegd. Hier wordt er op een „andere manier“ gespeeld. Kracht is een belangrijkere troef als in België. Techniek is natuurlijk de basis van alles. Ik ben als onzeker meisje thuis vertrokken, maar kan nu zeggen dat ik meer zelfvertrouwen heb gewonnen. Ook heb ik veel ervaring opgedaan ik die nieuwe jeugdreeks „A-Jugend Bundesliga“, die men kan vergelijken met de VHV competitie, hier spelen de betere Duitse ploegen tegen elkaar. Hieruit kan men veel meenemen.“

Welke verschillen merk je nog tussen het Duitse en het Belgische vrouwenhandbal?

„Er mag wel gezegd worden dat er op een hoger niveau wordt gespeeld, maar ik ben er ook zeker van dat meer Belgen ook op dit niveau zouden kunnen spelen. In Duitsland wordt er meer geld en misschien ook meer aandacht aan vrouwenhandbal besteed, wat natuurlijk zeer positief is.“

Is Xenia een ‚bekende kop‘ in Blomberg? Wordt zij veel aangesproken op straat? En waar ligt Blomberg eigenlijk in Duitsland?

„Xenia was het voorbije seizoen zeer sterk en werd ook handbaltalent van het jaar, ze had het verdiend. Blomberg is niet groot en de sportliefhebbers in Blomberg hebben zeker al van haar gehoord. Ik weet niet of ze echt op straat wordt aangeklampt, maar ik kan mij wel voorstellen dat de trouwe handbalfans Xenia af en toe eens aanspreken.

Blomberg ligt op 20 km van Lemgo, TBV Lemgo speelt in de mannen Bundesliga en is misschien een beetje bekender. Dan liggen Paderborn, Bielefeld en Detmold nog op een afstand van 20 tot 40km en naar Hannover is het een dik uur.“

Hebben jullie eigenlijk veel contact met mekaar? Trainen jullie op hetzelfde moment? Was zij vorig seizoen niet de topschutster in de Bundesliga en kreeg dat in Duitsland niet meer aandacht dan bij ons?

„Xenia traint met de eerste ploeg en ik bij de jeugd of de tweede ploeg. Omdat we beiden een druk programma hebben, zien we elkaar niet zo veel. Vorig seizoen was Xenia heel sterk, ze was topschutster en een zeer belangrijke speelster voor Blomberg. Als jong talent krijgt ze veel respect in de Duitse handbalwereld.“

Hoe zit het met je studies?

„De combinatie van sport en school was mij al sinds het eerste middelbaar bekend omwille van de topsportschool. Dit was waarschijnlijk een voordeel voor mij ten opzichte van de andere meisjes, voor hen was dit nieuw. Het zijn zeer lange dagen met weinig vrije tijd maar het lukt zeer goed, ik zou het mij ook niet anders kunnen voorstellen eerlijk gezegd. Onze school is een gymnasium (college) waar we als „normale“ leerlingen les volgen, zonder topsportstatuut. Het kiezen van richtingen verloopt hier zo, dat de leerlingen voor de laatste twee jaren twee hoofdvakken kiezen, ik koos voor wiskunde en biologie. In juni 2015 zal ik, als alles verder zo goed verloopt, afstuderen. Hier mag ik redelijk zeker zijn, omdat ik tot de betere leerlingen van mijn jaar hoor. Met mijn resultaten mag ik tevreden zijn denk ik.

De taal heb ik redelijk snel geleerd, elke dag leer je nog dingen bij. In het begin moest ik veel luisteren en omdat ik eerder verlegen ben, durfde ik nog niet zo veel praten uit schrik om

fouten te maken. Maar nadat ik dit had overwonnen, ging het bijna vanzelf. Maar het valt helemaal niet te vergelijken met bij voorbeeld het leren van Frans of Engels op school. Door veel te praten en te schrijven leer je zeer veel. Als ik in de vakanties thuis ben, betrapt mijn familie mij zelf vaker op foutjes in mijn Nederlands.“

En als een zelfstandige leven?

„Natuurlijk was het in het begin een beetje vreemd zonder familie te leven. Maar nu zou ik zelfs durven zeggen dat we, hier op internaat, een hechte groep zijn, soms lijkt het wel alsof we 11 zussen zijn; dit is een super goed gevoel. We hebben ook een team van opvoeders die er voor ons zijn als we ziek zijn of we gewoon iemand nodig hebben om te praten of wat dan ook. Zij passen ook op dat we ons best doen voor school. Dit komt nog altijd op de eerste plaats, en dat we ons aan een paar regels houden. Het zelfstandige leven bevalt mij goed. Ons internaat is een „woonpark“ voor gepensioneerde mensen, wij huren een deel. Per 2 of 3 hebben we een appartementje met woonkamer, keuken, badkamer, 2/3 slaapkamers, een voorraadkamer en een balkon. Hiermee hebben we het echt goed getroffen. We zijn zelf verantwoordelijk voor het poetsen, wassen en strijken en koken, aan het koken hebben velen van ons veel plezier.“

Zie je voor jezelf toekomstmogelijkheden in het Duitse handbal? Spelen daar veel profs? Zou je dat ook wel willen worden?

„Ik heb de ambitie om in de eerste Bundesliga te spelen. Het zou super zijn om te mogen proeven van „die stärkste Liga der Welt“. Voor dit doel trainen we ook elke dag, om er telkens weer een beetje dichterbij te komen. Er spelen veel grote namen in Duitsland, omdat de Bundesliga ook hoog is aangeschreven.“

In de lente neemt voor het eerst sinds lang een Belgische nationale vrouwenploeg deel aan de Challenge Trophy in Griekenland. Kijk je daar al naar uit?

„Te spelen voor de Belgische nationale ploeg vind ik een grote eer. Voor mij is het ook een grote kans met oude bekenden te spelen, omdat iedereen elkaar toch wel kent in de Belgische handbalwereld. Als Team X-Treem hebben we met een U23-selectie op eigen handje in de voorbije zomer deelgenomen aan Partille Cup in Zweden. Hier hebben we al kunnen tonen dat we allemaal wat in petto hebben. We zijn daar ongelukkig in de halve finale gestrand. Toch ben ik met een goed gevoel terug naar Duitsland gekeerd, omdat ik vind dat in dit ploegje toch wel toekomst zit. Ik kijk absoluut uit naar de Challenge Trophy in april, het wordt in elk geval een grote ervaring. Ik hoop mijn steentje te kunnen bijdragen alhoewel ik niet zo vaak aan de selectietrainingen

kan deelnemen omwille van de afstanden. Ik heb er vertrouwen in.“

Denk je dat België voldoende talent heeft om met een nationale vrouwenploeg iets te bereiken? Meer dan de mannen bijvoorbeeld?

„Ik denk dat de jonge vrouwelijke talenten in België zeker niet onderschat mogen worden. Tot nu toe werden de spots vooral op de mannen gericht, maar hier ontbrak jammer genoeg meestal net dat laatste beetje. Ik hoop dat dit kan veranderen en vrouwenhandbal meer

belangstelling gaat krijgen. Omdat Bloso de geldkraan voor de topsportschool handbal dichtdraait, omdat er te weinig talent naar het buitenland doorstroomt, zal het in de toekomst waarschijnlijker moeilijker worden talenten te ontdekken en, nog belangrijker, te ontwikkelen. Ik ben er zeker van dat de topsportschool deels heeft geholpen de eredivisie, zowel bij de mannen als de vrouwen, op dit niveau te brengen. Vele jonge speelsters en spelers krijgen ook al de kans in de competitie te spelen, dit is een belangrijke ervaring. Ik ben er zeker van dat de Belgische dames een toekomst hebben. Het is moeilijk te zeggen of we het beter gaan doen als de heren, omdat we ons nog niet op internationaal konden vergelijken. Maar we zijn een elk geval een groep met ambitie en boordevol energie.“

Cois Van Aelst

Recordopkomst voor de Kids' Day in Lommel

Op 10 november stond na een jaar onderbreking de Kids' day terug op het programma (de opvolger van de WPOD van vroeger). Maar liefst 44 ploegjes uit de categorieën JM8, JM10, JM12, M12 en M14 gaven het beste van zichzelf in de mooie omkadering van de sporthal De Soeverein.

Deze dag, georganiseerd door de VHV samen met handbalclub HV Lommel, is een ontmoetingsdag waar handbalplezier en contact met andere spelers en clubs centraal staan. Zo konden de kinderen zich ook uitleven op de handbalproeven en het mega-springkasteel. Maar ze konden ook spelen tegen ploegjes uit andere provincies, die ze meestal niet ontmoeten in het provinciale welpentornooi circuit.

We willen langs deze weg alle medewerkers, spelers en zeker alle trainers feliciteren en bedanken voor hun inzet met dit jonge handbalgeweld. Hun aanwezig enthousiasme werkte aanstekelijk.

We noteerden ook de aanwezigheid van de nieuwe handbalkernen uit Grote-Brogel (onder leiding van...Hub Maes) en Heist-op-den-Berg (onder leiding van Paul de Preter en Wim Vos), wat weer een goede stap is in de verspreiding van de handbalsport.

Tijd voor een babbeltje in de vlucht:

Hoe ben je gestart met handbal in Grote-Brogel, Hub?

Hub Maes: 'Het initiatief kwam van de Pieter-Breugel school, meer bepaald van Hub Creemers. We zijn met hem initiatie gaan geven in de school en van daaruit spelen ondertussen een 14-tal kinderen uit 3de tot 6de leerjaar. Ikzelf geef de trainingen en handbalclub Bocholt zorgt als moederclub voor de administratieve ondersteuning.

Wat vond je van het toernooi?

Ik zal beginnen met het belangrijkste: de kinderen en ouders van Grote-Brogel hebben echt genoten van hun eerste handbaloptreden. Maar er waren zoveel wedstrijdjes dat hun batterijen op het einde wel helemaal plat waren.

Tot volgend jaar op de volgende editie van de Kids' Day!
Gerrit Vertommen

Plezier maken lukt duidelijk al goed in Grote-Brogel.

Filip Soetaert: 'Ik kom de laatste jaren bewust iets meer uit de coulissen'

Filip Soetaert (47) deed 15 jaar geleden zijn intrede in de raad van bestuur van de Vlaamse Handbalvereniging. De Izegemse advocaat, gespecialiseerd in fiscaal recht, was lang het jongste lid van de raad van bestuur, maar sinds de komst van onder meer Tom Smeets, Bart Danhieux en Anja Van Goethem is hij op dat vlak een paar banken opgeschoven. Gelukkig maar, vindt hij zelf. Soetaert was lange tijd bestuurder bij handbalclub Izegem, maar wisselde dat petje vorig jaar voor het voorzitterschap van het PK West-Vlaanderen. Zat de overstap van zijn oudste zoon Sander (van Izegem naar Sasja) daar voor iets tussen? We vroegen het aan Filip Soetaert zelf.

30

Sander Soetaert (KV Sasja) verschalkt de verdediging van Waterloo.

Filip Soetaert: 'Helemaal niet. Mijn jongste zoon, Kobe, speelt trouwens ook nu nog voor Izegem. Het was gewoon nodig voor het PK West-Vlaanderen om een voorzitter te hebben die zich op die functie zou toeleggen. Er waren geen uitgesproken andere kandidaten, en anders zou het voorzitterschap gegaan zijn naar iemand die het diende te combineren met taken in clubverband. Ik wist vanuit de Raad van Bestuur dat er zwaar weer op komst was voor de provinciale afdelingen. De interne staats-

hervorming zal de impact van de provincies op sport drastisch beperken. Aan de andere kant is er in West-Vlaanderen, mede door het E17 project, een nieuwe dynamiek op gang gekomen. Er zijn plots 5 nieuwe clubs, en met de beginnende revival van jeugdhandbal in Middelkerke, onder impuls van Hilde Beel, eigenlijk zes. Dat is bijna een verdubbeling! Om die twee processen te begeleiden heb ik mijn verantwoordelijk genomen.'

Vertel eens iets over je handbal-achtergrond?

Soetaert: 'In mijn jeugd heb ik voornamelijk gevoetbald. Ik was doelman. Maar op een bepaald moment kreeg ik knieproblemen en kon ik niet meer duiken naar de bal zonder het risico te lopen op het blokkeren van mijn knie. Wim Vandewalle, een vriend van me, had dat verteld aan Geert Denijs, en die is me dan komen halen om te handballen. De techniek voor de doelmannen is heel verschillend in het handbal en het voetbal, en dat lukte me wel nog. Maar ik ben nooit een fantastische doelman geweest hoor. In vergelijking met Johan Nottebaert kwam ik amper aan zijn knieën... Mijn actieve carrière heeft ook niet zo lang geduurd. Op mijn 24ste heb ik het voor bekeken gehouden. Als jonge, ambitieuze stagiair op het advocatenkantoor van Luc Gheysen had ik er eigenlijk geen tijd voor. Maar ik ben wel dadelijk in het bestuur van de club gegaan, en later ook in het bestuur van de VHV en de KBHB.'

De laatste jaren ben je nadrukkelijker aanwezig als bestuurder

Soetaert: 'Dat is juist. Ik heb gemerkt dat je wel moet groeien in een dergelijke functie. Ik was natuurlijk nog vrij jong toen ik aan een bestuursmandaat begon, in 1998. Dan moet je niet dadelijk proberen de eerste viool te spelen. Maar gaandeweg groeit je levenservaring en je professionele ervaring, en heb je ook de meeste watertjes al eens doorzwommen. En dan zijn er mensen die de fakkel doorgeven, en moeten er anderen klaarstaan om die fakkel over te nemen. Ik voel me goed bij die geleidelijke gang van zaken. Er is de voorbij jaren heel wat gebeurd. Er zijn zaken die goed gaan, op andere gebieden hebben we de bodem zowat bereikt. Het verlies van het topsportstatuut is een heel zure appel geweest,

maar ik heb er ook wel uit geleerd, zoals uit de gesprekken die ik samen met Luc Tack gehad heb met de kabinetchef van Muylers, Gert Vande broek. Hij heeft ons op bepaalde vlakken een spiegel voorgehouden. Dat sterkt mij ook in de overtuiging dat de ingeslagen weg de goede is. Meer trainen op clubniveau, en deelname aan de Beneluxliga daarvan afhankelijk maken. Als bond moet je niet proberen een aantal zaken te doen in plaats van de clubs. Wel een kader maken waarbinnen je op termijn de vruchten kan plukken van een goede clubwerking, wat dan ook weer positief afstraalt op die clubs. We hebben in het verleden misschien teveel een niet zo gefundeerde aankondigingspolitiek gevoerd. Maar het systeem werkte dat ook in de hand. Wie niet ambieerde op korte termijn naar de Olympische Spelen te gaan kreeg geen middelen. Tja, dan doe je dat ook maar. Enfin, ook op de nieuw ingeslagen weg zullen nog wel een aantal putten tegenkomen. Maar ik zie van dichtbij hoe hard er bij Sasja gewerkt wordt, en ik ben ervan overtuigd dat dit bij de andere topclubs niet anders is, dus op termijn zal ook dat zijn vruchten afwerpen. Wie niet meetraint, zal op termijn ook uit de boot vallen. De uitdaging voor de centrumsteden in Oost- en West-Vlaanderen, zoals Gent en Kortrijk, met een rijk aanbod aan hoger onderwijs, zal zijn om ook in die buurt clubs te hebben met een verhoogd trainingsregime. Daarvoor moeten de bestuurders uit die regio zich die visie ook eigen maken.'

Je voornaamste focus binnen de Raad van Bestuur ligt op het juridisch kader. Hoe is het daarmee?

Soetaert: 'Ik denk dat we op dat vlak niet kunnen klagen. Er is een goede verstand-

houding tussen de federatie en de clubs. Er zijn soms meer problemen tussen de clubs onderling of tussen clubs en spelers. Maar we moeten in ieder geval alert blijven. Als de clubs professionaliseren moet de federatie mee evolueren in haar structuren. Profclubs en profspelers moeten in hun eventuele geschillen ook beoordeeld worden door onafhankelijke, gedegen juristen. Dat zal dan ook zijn prijs hebben, maar niet noodzakelijk. Zelf treed ik soms op als arbiter voor de zwemfederatie in procedures. Dat systeem, met juristen extern aan de sport, werkt. Degelijk onderbouwde beslissingen worden ook makkelijker aanvaard. De motivering is belangrijk. Er is een adagium dat zegt Justice must not only be done, it must also be seen to be done. En dat is hier ook van toepassing. Ik zou dan ook een oproep willen doen tot de handballers of gewezen handballers met een juridische achtergrond om zich kandidaat te stellen voor de juridische commissies. We kregen de laatste tijd enkele nieuwe krachten in de commissies, en dat is heel positief. En het is ook voor de juristen een verrijking in hun professioneel leven. Op termijn zouden we bij de bond ook de figuur van een bondsprocureur moeten gestalte geven, bij voorkeur niet verbonden met een handbalclub, die de procedures kan opstarten, de bond vertegenwoordigt en een vordering maakt naar de commissies. Misschien moeten we op termijn ook het aantal instanties beperken dat op federatieniveau actief is. Andere sportfederaties organiseren zelf geen beroepsinstantie, maar geven de kans om in beroep te gaan bij het Belgisch Arbitragehof voor de Sport (BAS).

Je bent ook al jaren één van de Vlaamse vertegenwoordigers binnen de KBHB, de Belgische koepel voor de handbalsport. Zijn daar evoluties te signaleren?

Soetaert: 'Ik heb de tijd meegemaakt waarbij er maandelijks vergaderd werd in Lummen. Die vergaderingen waren voor het grootste gedeelte dovemansgesprekken, waarbij constant oude koeien uit de gracht gehaald werden, en gediscussieerd werd over pietluttigheden. Dat waren zeer frustrerende vergaderingen. Er zijn een aantal evoluties geweest die de angel er wat uitgehaald hebben. Ten eerste het feit dat de nationale seniorenploeg door de VHV beheerd wordt. We hebben er dan ook voor gekozen om een aantal operationele zaken door de twee Secretarissen-Generaal te laten

regelen. Het gaat er momenteel rationeler aan toe, en minder emotioneel-communautair. Op het terrein zijn er momenteel nu eenmaal 2 verschillende snelheden, en op sommige vlakken ook wel verschil in bestuurscultuur. Vroeger werd wel eens geprobeerd om een project te dwarsbomen waarvan men misschien wel wist dat het voor de ontwikkeling van de andere goed zou zijn, maar omdat men er zelf geen baat bij had. Dat hebben we nu minder aan de hand. De LFH werkt bij voorbeeld constructief mee aan de Beneluxliga, ook al hebben ze momenteel geen direct zicht op een ploeg die kan deelnemen. Maar wat niet is kan uiteraard snel komen.'

Je bent lid van verschillende bestuursinstanties. Wat is er essentieel om bereid te zijn daar zo veel tijd in te investeren als vrijwilliger?

Soetaert: 'Ik denk dat je minstens met een groot deel van je medebestuurders een goede relatie moet hebben. En vervolgens moet er inhoudelijk perspectief zijn op vooruitgang. Ik zal U twee voorbeelden geven. Ondanks de sportieve rivaliteit tussen Izegem en Kortrijk, heb ik steeds een goede relatie gehad met Karl Laverge, de voorzitter van Kortrijk. Wij werkten ook samen in het PK. Ik heb ook veel respect voor Luc Tack. We werken nu al jaren samen op verschillende bestuursniveaus. Luc heeft de laatste jaren heel wat verantwoordelijkheid genomen, ook in moeilijke omstandigheden. Door iets meer uit de coulissen te komen, wil ik hem ook steunen in zijn opdracht. Op het inhoudelijke vlak is de samenwerking met het PKO een goed voorbeeld. Als voorzitter van het PK West-Vlaanderen vond ik het belangrijk om nieuwe perspectieven te scheppen voor de te beperkte jeugdcompetitie in West-Vlaanderen. Door samen te werken met het PK Oost-Vlaanderen is er een grotere variatie gekomen in de tegenstand voor de West-Vlaamse ploegen. Met dank aan de collega's uit Oost-Vlaanderen, die ik al jaren ken uit de Raad van Bestuur. Dat geeft een nieuwe impuls aan het handbal in onze regio, ik hoop eigenlijk dat ik kan zeggen in onze beide regio's. Deze inhoudelijke vooruitgang heeft dus meer te maken met goede relaties dan met bij voorbeeld financiële middelen. En na de vergaderingen kunnen we ook nog samen een pintje drinken, en beginnen we eigenlijk al informeel de basis te leggen voor de toekomstige evoluties. **David Van Dorpe**

Uw schade snel geregeld ? Da's zorgeloos genieten

Woningverzekering van Ethias – 24u/24 en 7d/7 bereikbaar

Een boom die op uw dak valt, een scheur in uw gevel... bij Ethias hoeft u zich geen zorgen te maken. Want in geval van schade zijn we 24u/24 en 7d/7 bereikbaar en regelen onze specialisten uw dossier in een handomdraai. Da's weer een zorg minder.

Vraag snel een offerte op ethias.be of via 0800 25 777

ethias
Doet wat moet

USDK redt de eer tegen Kielce

US Dunkerque speelt dit seizoen voor het eerst in de clubgeschiedenis de poulefase van de Champions League (CL). De club uit Frans-Vlaanderen kwam terecht in een loodzware poule met onder meer twee Final4-deelnemers van vorig seizoen (THW Kiel en VT Kielce). Na vijf wedstrijden slaagden de mannen van trainer Patrick Cazal er nog niet in om punten te sprokkelen. Maar dat wil niet zeggen dat men in Duinkerken tranen met tuiten huilde, wel in tegendeel. De focus bleef en in de zesde wedstrijd werd de ban gebroken met een sterke prestatie: Duinkerken klopte Kielce! Commercieel directeur Régis Giunta, die al een eeuwigheid aan de club verbonden is, blijft zijn dynamische zelf met een nuchtere analyse.

Pierre Soudry is de Kiel verdediging te snel af.

Giunta: 'We hebben iedere wedstrijd bijgeleerd. Ook de Champions League is een leerproces. Met onze jonge ploeg hebben we tot nu toe reeds heel wat ervaring opgedaan. Duinkerken is een club waar spelers niet voor één of twee seizoenen komen. Investeren in ervaring is voor ons dus geen weggegooid geld. We zullen daar op termijn de vruchten van plukken. In de Champions League, hoop ik, maar ook in de Franse competitie of andere Europabekers. De Champions League spelen is voor een groot deel emotie. En met die emotie moet je, als speler en als trainer, leren omgaan. Ik kan je verzekeren dat de bal voor veel spelers zwaar woog in de eerste wedstrijden. THW Kiel was gewoon te sterk voor ons. Het verschil was

kleiner tegen Kopenhagen, Kielce en Plock. FC Porto is een ploeg die zeker in ons bereik ligt. Maar we speelden slecht in de uitwedstrijd, en verloren, terecht, met het kleinste verschil (22-21). Maar nu de kop eraf is, door een toch wel opmerkelijke overwinning tegen Kielce, kunnen we FC Porto een warm onthaal bezorgen in februari, daar mogen ze zeker van zijn.'

En wat is de budgettaire impact van de Champions League?

Giunta: 'Daarover ben ik eerlijk gezegd niet zo opgetogen. De Champions League is duur. Er zijn een pak logistieke verplichtingen, en het reizen kost handen vol geld. Je moet ook competitiewedstrijden spelen op minder gunstige momenten, waardoor je inkomsten ver-

liest. EHF marketing, dat de commerciële kant beheert, geeft ons slechts tien minuten display op de LCD boarding, voor twee club partners, 2 vloerstickers, en twee vaste borden achter het doel. Extra inkomsten kunnen we daar dus niet uit puren, want je moet je hoofdsponsors natuurlijk ook return bieden. We krijgen ongeveer 40.000 euro als deelnamebonus. Maar daarvoor moeten we LCD boarding huren en de Champions League vloer, en dat kost samen 6.000 euro per wedstrijd. Voor de vijf thuiswedstrijden komt dat alleen dus al op 30.000 euro. De inkomsten uit tv-gelden gaan integraal naar de EHF. Als je weet dat BeIN Sport 1 miljoen Euro betaalde voor de rechten op de Franse markt, vloeit er dus relatief weinig terug naar de deelnemers. Daarover zal op termijn toch gepraat moeten worden.'

Maar jullie beschikken toch over de inkomsten uit ticketing?

Giunta: 'Dat is juist. Wij zitten wel wat in de knoop op dat vlak. We hebben een relatief kleine zaal voor Champions League: van onze 2.400 plaatsen mogen we er slechts 2.250 benutten. Om break even te draaien waren we verplicht om onze prijzen op te trekken, want normaal voeren we een lageprijzenpolitiek. Daarmee hebben we een aantal potentiële toeschouwers afgeschrikt. Daarnaast moesten we, omwille van tv-uitzendingen, spelen op ongebruikelijke uren. Op zaterdag om 16.00 uur zijn alle handballers bezig met hun eigen wedstrijd, en zijn de gezinnen in Duinkerken in de supermarkt. Wij spelen veel liever op zaterdagavond om 20.0 uur of op zondag in de vooravond. Enfin, de conclusie is wel dat enkel

de wedstrijd tegen THW Kiel uitverkocht was, tot nu toe.'

Schrikt je dat niet af met het oog op het vullen van een zaal voor 10.000 toeschouwers?

Giunta: 'Neen, integendeel, deze campagne heeft juist duidelijk gemaakt dat we die zaal nodig hebben. Dan kunnen we onze lageprijzenpolitiek gewoon doorzetten. Er was belangstelling voor onze wedstrijden uit Nederland en zelfs uit Engeland. Clubs kwamen vanuit Picardië om wedstrijden bij te wonen. En ik ben zeer tevreden over de weerklank die onze deelname aan de Champions League in België heeft gehad. We hebben veel Belgen mogen verwelkomen, individueel en in clubverband. En ik denk dat ze waar voor hun geld gekregen hebben.'

Hoe ziet de toekomst eruit voor USDK?

Giunta: 'We werken hard verder. In de Champions League willen we absoluut de wedstrijd tegen FC Porto thuis winnen, om de nul van het bord te vegen. En daarnaast willen we onze positie in de LNH behouden. We staan momenteel op een gedeelde tweede plaats, maar met een wedstrijd minder gespeeld. De Franse competitie wordt steeds aantrekkelijker. Er beweegt echter ook wat rond de Champions League. Een aantal landen met kleinere competities willen het format hervormen, en nog meer Champions League spelen. Maar daar zijn de Duitse clubs vierkant tegen. Ook wij zijn er niet voor te vinden. De Franse competitie is ook een bijzonder goed product. We zullen wel zien wat er uit de bus komt.'

David Van Dorpe

Laatste thuiswedstrijd voor Dunkerque HB Grand Littoral in de groepsfase van de Champions League.

**Zaterdag
15 februari 2014
om 18u00**

Orlen Wisla Plock groeit mee naar de Europese top

Het Poolse handbal beleeft hoogdagen. Na de kwalificatie van Vive Targi Kielce voor de Velux Final4 van de Champions League (CL) 2013 slaagde nu ook een tweede Poolse club erin om zich te kwalificeren voor de groepsfase van het kampioenenbal. Het gaat om Orlen Wisla Plock, de aartsrivaal van VT Kielce. De laatste jaren moest Plock in de Poolse competitie vaak de duimen leggen voor het ambitieuze Kielce. Maar in de schaduw van Kielce groeide Plock ook door. In de barragewedstrijden voor deelname aan de CL elimineerde Plock niemand minder dan Montpellier, niet kwaad als referentie, toch? Handbal X-tra zocht uit wat er leeft aan de oevers van de Wisla.

36

Petar Nenadic (Plock) oog in oog met Venio Losert (Kielce)

Vice-voorzitter Arthur Zielinski: 'Wisla is een club met een lange traditie. De laatste 25 jaar zijn we niet weggeweest uit de top 3. De laatste 10 jaar werden we vijf keer kampioen, de laatste vijf jaar wel maar één keer, in 2011. Kielce pakte de andere 4 titels.'

Zielinski werd vier maanden geleden aangesteld, samen met de nieuwe voorzitter, Robert Raczkowski.

Zielinski: 'Vroeger was er hier een soort omnisportvereniging, met een belangrijke sectie voetbal en handbal. Drie jaar geleden werd beslist dat elk zijn eigen weg zou gaan. De stad Plock is de eigenaar van de handbalclub. Het is dan ook de stad die bepaalt wie hier voorzitter en ondervoorzitter is. De hoofdsponsor, Orlen, een groot petrochemisch bedrijf uit Plock, koos voor het handbal, en zette de voetbalsponsoring stop. Dank zij het extra

budget konden we mee evolueren met de groeiende eisen in de Poolse Liga en de Europabeaker. Maar we zijn toch redelijk kwetsbaar op het financiële vlak. Van ons basisbudget van 5 miljoen Zloty (1,25 miljoen Euro) komt er 2 miljoen van de stad en 3 miljoen van Orlen. Ik heb tien jaar bij Orlen gewerkt, ik heb er nog goede relaties. Dat zal wel meegespeeld hebben bij mijn aanstelling (lachje). We hebben de lopende overeenkomst opengebroken, na onze kwalificatie voor de Champions League. Ze is verbeterd en verlengd. Nu zijn we dus even gerust, maar toch zie ik dat Orlen ook lonkt naar andere sporten zoals volleybal en voetbal, maar dan op nationaal niveau. Dat zou op termijn gevaarlijk kunnen zijn voor ons. Daarom kwam onze kwalificatie voor de Champions League op een goed moment. De rest van ons budget komt van ticketverkoop en enkele kleinere sponsors. Maar dat wil wel zeggen dat we ver achterop hinken bij het budget van Kielce, dat tussen de 20 en de 25 miljoen Zloty ligt (5 à 6 miljoen Euro dus).

Head and shoulders

Hoe zou je de relatie tussen Plock en Kielce beschrijven?

Zielinski: 'Op het veld zijn we aartsvijanden. De supporters lusten elkaar rauw. Maar achter de schermen komen we heel goed overeen. En zo hoort het ook. Het is dankzij de sportieve rivaliteit dat we vooruit gaan, en gemotiveerd blijven. Ik heb veel respect voor Bertus Servaas, de voorzitter van Kielce. Ik noem hem "head and shoulders", omdat hij net als de shampoo 2 in 1 is: succesvol bedrijfsleider van een grote firma én voorzitter van een succesvolle handbalclub. Hij heeft ook veel ideeën om vooruit te gaan, en betreft ons daarbij. We hebben echter een probleem in onze PGNIG Superliga: het niveau van de andere clubs stijgt niet snel genoeg. We zijn nu al op een punt gekomen dat er veel wedstrijden voor Kielce en Plock gewoon sportief niet meer interessant zijn. Wie is er geïnteresseerd in de 46-26 overwinning van Plock tegen Lubin? De waarde van onze competitie mag niet herleid worden tot de duels tussen Kielce en Plock! De federatie is ook niet steeds onze bondgenoot, soms zelfs onze concurrent. Ze verpakken de commerciële deals in grote pakketten, waarvan ze dan beweren dat die vooral voor de nationale ploeg zijn, en geven aan de clubs een almoes,

en een dik pak verplichtingen...'

Met die laatste verwijzing doelt Zielinski op de wedstrijd tussen Plock en Piotrkow van vorig seizoen. Piotrkow vocht tegen de degradatie, Plock voor het thuisvoordeel in de play-offfinale. Normaal gesproken zou het een vlotte overwinning worden voor Plock. De reglementen voor de hoogste afdeling schrijven echter voor dat 15 minuten voor het begin van de wedstrijd een medisch team ter plaatse moet zijn. Door een administratieve vergissing in het ziekenhuis van Plock waren ze dat echter vergeten. Ze kwamen nog in allerijl opdagen, maar... 45 seconden te laat. Piotrkow weigerde te spelen, de voorzitter excuseerde zich bij de razende fans, en ze vertrokken naar huis, met de twee punten -en het behoud- op zak. De zaak deed toen heel wat stof opwaaien in Polen.'

De kern van Plock is een internationaal gezelschap geworden. Na enkele jaren met veel skandinavenvan in de kern, werd het vizier nu gericht op de Balkan: 2 Bosniërs, 3 Serviërs, een Kroaat en een Sloveen, aangevuld met de Roemeense linkerhoek Ghionea en een tiental Polen, waarvan Marcin Lijewski en Mariusz Jurkiewicz de bekendste zijn. Aan het hoofd van dat internationale gezelschap staat...een Spanjaard: Manuel Cadenas. Die was eerder aan de slag als coach bij Ademar Leon, Granollers en Barcelona, en combineert zijn job bij Plock met die van bondscoach van regerend wereldkampioen Spanje.

Adam Wisniewski moet wisselen van Cadenas ...

38 Hoe zijn jullie bij Cadenas terecht gekomen?

Zielinski: 'We hadden goede contacten met een speler die met hem heeft gewerkt in Spanje. We wisten dat zijn club, Ademar Leon, in de financiële problemen zat. Ik geloof dat hij ongeveer een volledig seizoen geen loon heeft ontvangen. Maar hij wilde niet opgeven, ook voor de jongens waarmee hij werkte. Hij heeft zijn tanden op elkaar gezet en doorgebeten tot het einde van het seizoen. Het siert hem, en het tekent hem ook wel. Hij is obsessief met zijn zaak bezig. Hij spendeert gigantisch veel uren aan wedstrijdanalyse. Hij werkt ook samen met zijn eigen video-analist. Die maakt voor hem individuele stukjes per speler, van zijn eigen ploeg en van de tegenstander. Als je zo maniakaal met de voorbereiding bezig bent als Cadenas, verwacht je natuurlijk ook van je spelers dat ze er niet met de pet naar gooien. Dat heeft iedereen hier intussen goed begrepen. Zijn komst weegt zwaar op ons budget, maar tot nu toe is zijn meerwaarde die inspanning zeker waard geweest.'

Wat zijn de ambities in de Champions League?

Zielinski: 'We willen zo ver mogelijk eindi-

gen, natuurlijk. In de running blijven betekent ook dat je spelers scherp blijven. De belasting is groter voor de club en de spelers, met de vele midweekwedstrijden en het reizen, maar het zijn allemaal professionals, dus dat moet kunnen. Ik denk dat we beter zijn dan Duinkerken en Porto, dus de 1/16 finales zijn binnen handbereik. Daarna hangt het van veel factoren af. Vergeet niet dat we maar met één doelpuntje verschil verloren van Kolding en Kiel, en met twee doelpunten tegen Kielce. Op een goede dag kunnen we zowat iedereen de baas. Voor onze fans is het ook belangrijk dat we zo lang mogelijk in de running blijven. Voor de Champions League zit onze zaal, de OrLEN Arena, steeds vol en dat betekent 4.800 supporters. Geen toeschouwers hé, supporters. Iedereen komt in onze clubkleuren, blauw en wit, en de sfeer is fantastisch. Ook tegen Kielce zit het uiteraard telkens vol. Voor gewone competitiewedstrijden komen er meestal zo'n 1.500 supporters. Nu, onze toegangsprijzen zijn ook wel democratisch. De betere plaatsen kosten in de Champions League 40 zloty, dat is minder dan 10 euro, de mindere plaatsen 15 Zloty of 3,50 euro. We kunnen ook niet anders, want dit is niet zo'n rijke regio. Wij zijn de club van de gewone man.'

David Van Dorpe

VELUX®

EHF
CHAMPIONS
LEAGUE

FINAL4

31 May / 1 June 2014 LANXESS arena Cologne

2014 VELUX EHF FINAL4

Ticket Hotline
+49 221 280 288
Tickets online at
ehfFINAL4.com

VELUX

JACK & JONES

bet-at-home

SHARP

ehfFINAL4.com

#EHFFINAL4

KWALIFICATIEWEDSTRIJD WK 2015 IN QATAR

België - Nederland

**DONDERDAG
2 JANUARI**

20U00

**SPORTHAL
ALVERBERG**

HERKENRODESINGEL 33
3500 HASSELT

www.handbal.be

VOORVERKOOP

10 EURO

KASSA

15 EURO

KINDEREN

-14 JAAR:

5 EURO

Denny MARSHALL
Sound, Light & Event products